

Espanya té un problema

«A les properes eleccions espanyoles hem de tenir clar que com més reforçats en surtin els partits que porten la independència en el seu programa com a primer punt menys difícil serà el camí que ens espera»

Espanya té molts problemes però en té un, d'una transcendència cabdal, que es diu Catalunya. Prou que haurien volgut solucionar-lo durant els 300 últims anys. El seu objectiu, assimilar-nos. Han estat maldestres però, i com que mai no han intentat conèixer-nos han caigut en el tòpic fàcil, el traç gruixut, que no serveix per altra cosa que per fer acudits, que a Espanya els deuen fer molta gràcia però que a nosaltres no ens provoquen ni un somriure. Allò que representa «la hombría de un español», que s'ha d'estudiar com una gesta heroica en tots els llibres d'història, es converteix «en un acto de rebelión contra la madre patria» i mereix l'execució a la plaça pública... Anys i anys, segles mesurant-nos als uns i als altres amb aquests paràmetres ens han portat a la situació actual.

Com a mostra, les intervencions dels candidats a governar Espanya que es presenten en aquestes eleccions. Per començar no van poder formar govern perquè no hi havia acord de com s'havia de resoldre «el problema» catalán. I encara no n'hi ha. A una banda els dit «constitucionalistes» el PP, Ciudadanos i el PSOE-psc i a l'altra banda Podemos (que ja ha esborrat les línies vermelles per arribar a acords) amb totes les confluències que vulgueu. Tots, tots, tenen Catalunya en el centre dels seus discursos. Fa quatre dies negaven el «problema» catalán i ara en Margallo, forma un grup que s'anomena Montserrat(no hem sabut si sota la protecció de la Moreneta) per trobar el desllorigador que faci possible l'encaix de Catalunya a Espanya, que per a ells significa anar tirant i per a nosaltres continuar essent cornuts i pagant el beure.

A Catalunya també en tenim, de problemes. No hem estat capaços de mantenir la unitat de l'independentisme perquè els interessos de partit han passat per sobre dels interessos de país. Legítims, diuen alguns, però ves per on, aquests que ho diuen i ho afirmen amb aquesta solemnitat sempre ho fan des d'un partit. Deuen ser políticament legítims aquests interessos, però no estic tan segura que siguin moralment legítims... i no em deixaré pas la indignitat de la CUP que va exigir el cap del president Mas, votat per 1600.000 catalans i es va comprometre amb un acord signat que va incomplir per una decisió d'assemblea tan irregular que ha dinamitat el propi moviment. Una traïció al poble de Catalunya i a la seva gent que ha fet impossible l'aprovació dels pressupostos i que els independentistes no oblidarem mai.

Ara arriba el moment de la veritat. El camí emprès per Catalunya no té retorn. Hem començat la pujada al cim i l'hem de coronar o hem d'admetre que hem fracassat. I estic convençuda que centenars de milers de catalans i catalanes ens hem jurat per arribar al cim. I hem de parlar clar. Arribar-hi vol dir ser sobirans i membres d'un estat independent. I com s'ha de fer aquest últim pas, el que permet coronar el cim?. O d'acord amb l'estat del qual et vols separar (cosa impensable en el nostre cas) o amb un acte de desobediència final. Hi ha diferents possibilitats sobre de la taula RUI, que sembla que pren cos i força la qual cosa vol dir Referèndum Unilateral d'Independència, amb absolut respecte als resultats obtinguts o DUI, que vol dir Declaració Unilateral d'Independència. Tenim un govern, tenim juristes preparats, no sabem exactament com estan els contactes amb l'exterior per tant haurem de confiar en què els nostres dirigents ens indicaran el millor camí per reeixir en els nostres objectius.

Pel que fa a les properes eleccions espanyoles hem de tenir clar que com més reforçats en surtin els partits que porten la independència en el seu programa com a primer punt menys difícil serà el camí que ens espera. Hem de seguir picant pedra. Queda la més dura per picar.